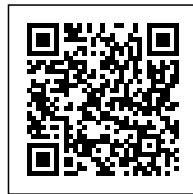

CHIẾC NEO HẠNH PHÚC

Tác giả: **Bùi Thị Kim Loan**
Công ty Gốm Sứ Minh Phát

Nếu ví cuộc đời là đại dương mênh mông, muôn ngàn con sóng to, muôn ngàn con cá dữ, thì con người chính là chiếc thuyền nhỏ lênh đênh. Có lúc biển dịu êm, nhưng cũng có lúc biển cuồng phong bão tố. Vậy thì chiếc thuyền nhỏ làm sao có thể vững vàng vượt qua gió mưa của cuộc đời, làm sao để không bị vùi dập trong muôn nỗi trầm luân?

Tôi xin kể cho các bạn nghe một câu chuyện mà chính tôi đã trải qua. Có một lần gia đình tôi đi du lịch biển và ở đây có dịch vụ đi thuyền câu mực ban đêm. Chiều hôm ấy trời mưa lâm

râm, một số nơi không phục vụ (sau này tôi mới biết do họ đã tiên liệu thời tiết xấu).

Chúng tôi tiếp tục tìm kiếm những địa điểm khác và cuối cùng cũng có nơi phục vụ. Chúng tôi lên thuyền trong trạng thái phấn khởi, không ai nói cho chúng tôi biết thời tiết như thế là xấu, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc ra biển.

Thuyền ra đến nơi câu mực chưa được bao lâu thì mưa gió ập đến, nước tạt khắp nơi, nước tràn cả vào khoang thuyền, chiếc thuyền chao đảo. Trên thuyền lúc đó 15 thành viên gia đình tôi, có cả trẻ em đều hoảng loạn cực độ, chúng tôi đều bị nước tạt ướt hết người thêm gió quất vào lạnh cóng.

Anh phụ lái chạy tới chạy lui thả tấm che mưa và liên tục múc nước tạt ra ngoài. Trẻ con trên tàu vừa khóc, vừa nôn mửa, tôi chỉ biết ôm hai đứa con, che chắn cho chúng khỏi lạnh. Chỉ có một người vẫn bình tĩnh từ lúc biển động đấy là bác tài công. Bác ấy trấn an, khuyên chúng tôi bình tĩnh và cùng phối hợp với anh phụ lái điều khiển thuyền. Tôi nghe loáng thoáng hai người nói với nhau là thả neo, nhưng không hiểu sao vài lần mà vẫn chưa được. Cảm giác bác tài công bắt đầu quỳnh quáng khi thuyền rung lắc mạnh, hết nghiêng bên này, nghiêng bên kia, đồ đạc và người trên thuyền cũng dạt về theo hướng nghiêng của thuyền, có người mất thăng bằng loạng choạng té ngã. Tôi bắt đầu chỉ biết cầu khẩn trời phật, miệng lầm rầm những câu Nam mô!.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa. Ảnh: St

Một lúc sau, nhưng có lẽ đối với chúng tôi đó là một thế kỷ, có vẻ như chiếc thuyền đã bót chòng chành, thì ra bác tài công đã thả neo thành công, thuyền trở lại trạng thái cân bằng, chờ mưa tạnh để vào bờ.

Chắc ai cũng đã từng nghe nói và biết đến chiếc neo, mỏ neo, và tôi cũng vậy. Nhưng trong

cơn bão đó, tôi mới thực sự biết được, chiếc neo có ý nghĩa biết nhường nào. Khi chúng tôi đã an toàn vào bờ và thở phào nhẹ nhõm, hình ảnh chiếc neo như vị cứu tinh cho gia đình tôi và cho rất nhiều người khác nữa, là người bạn muôn đời của những chiếc thuyền trên sóng nước.

Tôi chợt nghĩ, những sóng gió cuộc đời cũng như là bão biển, vậy nên chúng ta cũng cần những chiếc neo như thế để làm điểm tựa vững chắc và để làm nơi bình yên nương náu mà đi qua những nỗi đau.

Chiếc neo đó có thể là ngôi nhà, nơi có cha mẹ, anh em, vợ chồng, con cái, họ hàng, bạn bè... những người thân đã thương yêu ta vô điều kiện, chỉ cần tình yêu đó thôi cũng đủ cho ta thấy có niềm tin để tựa vào những khi mệt mỏi. Đôi khi điều làm cho ta phấn đấu, cho cuộc sống của ta có ý nghĩa chính là việc muốn làm cho những người thân của chúng ta hạnh phúc. Cha mẹ khi nhìn thành quả của con cái sẽ quên hết đi mệt mỏi, hoặc một người con thấy cha mẹ mình khỏe mạnh hạnh phúc, lòng cũng cảm thấy bình yên. Chắc ai cũng đã nghe đến bộ phim “về nhà đi con”, ừ thì về nhà đi thôi, nếu một ngày nào đó bạn thấy mệt mỏi giữa cuộc đời đầy rẫy những chông gai này.

Chiếc neo đó có thể là đức tin của chúng ta, đối với tôi đức tin đó là Phật giáo. Tôi thường tìm về nơi cửa Phật thắp nén hương hoặc ngồi trong căn phòng tĩnh lặng nghe và đọc lại những lời Phật dạy để biết thế nào là sống một cách tỉnh thức. Để biết buông, biết nắm, biết nặng, biết nhẹ, biết nhân quả luân hồi. Để biết làm sao để xoa dịu vết thương cho mình và người khác. Khi tiếp thu những lời Phật dạy, tâm trí mình càng tập trung thì đầu óc càng minh mẫn, những đau buồn tự động rời xa.

Đức Phật dạy chúng ta xóa bỏ những chấp ngã, những tham sân si vì vô minh sẽ dẫn đến lầm lạc, sẽ đưa con người dần xa bến bờ hạnh phúc. Tôi muốn càng nhiều người biết về chiếc neo này, đây là món quà đối với tất cả chúng sinh. Bạn sẽ thấy an yên biết bao khi ngồi dưới hiên chùa, ngắm nhìn những bông sen nở ra thơm ngát trên mặt hồ lăn tăn sóng gợn.

Chiếc neo đó có thể là một nơi có phong cảnh đẹp, dòng suối vắng trong khu rừng bình yên, một khu vườn đầy hoa cỏ. Thiên nhiên luôn là liều thuốc tốt nhất cho tâm hồn con người, có lẽ là do con người cũng đến từ thiên nhiên, từ đất, cát và nước mà tái sinh thành. Đến với thiên nhiên con người không phải dè dặt bất cứ điều gì vì thiên nhiên luôn lắng nghe ta như là một bà mẹ bao dung hết thảy mọi lỗi lầm. Đất nâng đỡ chúng ta, cây cối che chở chúng ta, nước cho ta tắm mát, gột rửa tâm hồn với nhiều cát bụi hồng trần này.

Bạn có thể neo vào âm thanh của tiếng nước chảy róc rách, thả chân vào làn nước mát rượi ngửa mặt nhìn từng đám mây trắng bay qua. Bạn có thể neo vào tiếng gió trên tàng cây xào xạc, tiếng chim hót trong khu vườn. Trong mỗi âm thanh đó dường như chứa đựng những liều thuốc chữa lành, nó cũng giống như một khúc nhạc thiền trong không gian không bị vẩn đục bởi nhân tình thế thái.

Một chiếc neo vững chãi nhất, là nơi nương náu tốt nhất mà ai cũng sẵn có đó chính là tâm mình. Tâm bình yên nhất định sẽ vững như bàn thạch, không bao giờ bị bất cứ thứ gì làm cho lung lay. Về với chính mình và sống trong phút giây hiện tại là lời mà đức Phật thường dạy

chúng ta, để thấy mỗi phút giây hiện tại là quý giá, chúng ta không phí hoài thời gian vào những quá khứ không tìm lại được, hoặc tương lai chưa hề biết được.

Hãy giữ cho tâm chúng ta là ngôi nhà bình yên chứa đựng lòng yêu thương, nuôi dưỡng niềm hạnh phúc. Đôi khi những mối họa có thể đến từ chính sự chủ quan của ta, cũng như trong trường hợp trên của tôi thì sự nguy hiểm đến từ việc thiếu hiểu biết về các cơn bão biển. Trở về chính mình, rèn tâm, luyện trí, đó chính là những chiếc neo hạnh phúc cho mỗi chúng ta trong cuộc đời này.

Tác giả: **Bùi Thị Kim Loan**
Công ty Gốm Sứ Minh Phát